

Daniel 10:12-14

1 gebed 2 geloof 3 gevoel 4 geduld

Gemeente,

Niets heeft Daniel gemerkt. Geen enkel antwoord op zijn gebed. Al 3 weken lang laat de hemel niets van zich horen of merken. De hemel is van koper. Misschien herkenbaar. We noemen dat al gauw een onverhoord gebed. En dan denken wij misschien: 3 weken is nog kort, voor mijn gevoel duurt dat al veel langer: 3 maanden, 3 jaren, of nog langer. En je vraagt je wel eens af, soms hevig, soms zakt het weer wat weg: hoe zit dat? Hoe komt dat? Hoe moet je daarmee omgaan? Voor Daniel licht de HEERE een tipje van de sluier op, en wij mogen meekijken met hem. Hoe het zit met onverhoorde gebeden.

Het eerste waar we op moeten letten is: over wat voor gebed hebben we het eigenlijk? Bij onszelf, bij Daniel. Het was bij Daniel een gebed om te verstaan en om zich te verootmoedigen, zegt vers 12. Hoezo dat?

1 gebed

We zijn in het 3^e jaar van Kores. Dat zal 536 voor Christus zijn. En nu weten we dat in zijn 1e jaar Kores de Israëlieten toestemming had gegeven om terug naar Israel te gaan, om daar stad en tempel van Jeruzalem weer op te bouwen. De 70 jaar ballingschap en verwoesting zijn voorbij. Daniel's gebed in hoofdstuk 9 is verhoord. God vervult Zijn belofte. God heeft bij ons wat groots verricht. En nu zijn we zo'n 2 jaar verder en.....vers 2 Daniel is treurende en hij vast en is in en in bedroefd. Hoezo dat? Het is Daniel bericht wat wij uit Haggai weten: de tempelbouw ligt al stil. De teruggekeerde ballingen zijn druk met hun eigen huis en tuin en bedrijf. En binnen een jaar is de bouw aan de tempel gestopt. Ze zoeken niet eerst het Koninkrijk van God, maar hun eigen carrière. Dat duurt even voor dat in Babel bekend wordt, maar in het 3e jaar van Kores krijgt Daniel het bericht te horen. En daar komt nog bij: er zijn maar weinig Israëlieten teruggegaan naar Jeruzalem. De meesten beviel het leven in Babel zo best, al was er dan geen tempel, geen offerdienst, ze hadden het goed genoeg. Het was best zo. Het had zo mooi geleken: Toestemming voor terugkeer, herbouw van de tempel begonnen, maar de meesten wilden niet terug en de tempelbouw lag al weer stil. Daarover is Daniel zo teleurgesteld. En hij begaf zijn hart om te verstaan: Heere, waarom nou, Heere hoe kan dat, zo'n terugval, zo stagnatie, zo'n teloorgang van Uw werk. En hij verootmoedigt zich als in Daniel 9: o

Heere, ik ben niet beter, ik heb te weinig gebeden, ik heb tegen U gezondigd. Dat was Daniels gebed: bedroefd over de stagnatie van Gods werk, smekend om inzicht, ootmoedig vragend dat de Heere zal opstaan en Zijn beloften Zelf ter hand zal nemen om die te vervullen.

Om zo'n gebed gaat het. Gebed gericht op Gods werk. Bedroefd over de stagnatie, smekend om de voortgang. Waar draait ons gebedsleven om? Welk teleurstellingen leggen wij voor de Heere neer? Over je werk, je bedrijf, over je gezondheid, je verkering, je huwelijk. Teleurgesteld. Het leek zo mooi, maar het is stukgebroken, afgebroken. En nu de scherpe vraag: is dat alles? Is dat alles wat ons gebed vult en bepaalt? Is het dan wel een gebed..... Dan had Daniel eigenlijk niet hoeven bidden. Hij had het prima. Hij is zo'n 85-90 inmiddels geworden, heeft een goede positie in Babel, is in eer en aanzien. Een mooie, gelukkige oude dag. Wat wil je nog meer? Als je gelukkig bent met leeftijd, gezondheid, relatie, werk. Nou, wat ik nog meer wil, wat ik bovenal verlang: Dat Gods Kerk zal groeien en bloeien. Dat God Zijn beloften zal vervullen. Er zijn mooie dingen gebeurd in de gemeente, in je nageslacht, in je leven, maar.... maar... In de gemeente. Wonderen, in het verleden, na 2004. Maar hoevelen zegt het niks meer. Hoevelen maken zich drukker om hun carrière dan om de gemeente? Vallen terug in een leven voor eigen huis, werk, bedrijf, ontspanning en dat is het. Wonderen in je nageslacht. Je mocht dingen zien en horen. Betrokkenheid, belijdenis gedaan, in de kerk getrouwd. Maar nu....aan het ondergaan in de drukte. Afgetrokken van Zijn dienst door vrienden, door verkering, door van alles en nog wat. Uit elkaar gegroeid. Wonderen in je eigen leven. God had grote dingen gedaan of in elk geval je naar zich toe getrokken. Maar nu....zo lauw en zo ingezonken. Zo door invloed van de duivel overspoeld. Zo veel aanvechting en strijd. Of ook dat niet meer: het zal je eigenlijk een zorg zijn, je kunt er zo makkelijk mee leven dat het op een laag pitje staat en dat je geen innige band en zekerheid meer hebt. Juist dat het wel eens zo mooi geleken heeft, maakt de teleurstelling des te groter. Is dat ons gebed? Heere, keer weder. Heere, geef herleving. In de gemeente, in ons nageslacht, in mijn eigen leven. Dat is gebed. En in dat gebed wordt alles meegenomen: ook ziekte, werkloosheid, spanning in relaties, maar... maar.....gericht op Gods werk, Gods beloften, Gods koninkrijk. Is dat ons gebed? Al 3 weken, 3 jaren, 13 jaren, 30 jaren, en: je merkt niets. Geen antwoord, geen verandering, niets van te merken. Heere, zal dan de teruggang blijven duren in Uw Kerk? Zal dan de terugval in mijn nageslacht voorgoed zijn, definitief? Heere, zal dan mijn leven grauw en mistig blijven? Blijft de hemel van koper? Onverhoord gebed.

2 geloof

Maar hier bij Daniel licht de Heere een tipje van de sluier op. En wij mogen meekijken. Hoe zit dat met zulke onverhoorde gebeden, gebeden waar je niets op merkt. De Zoon van God, want Hij is het, zegt na 3 weken tegen Daniel: Daniel vanaf de 1^e dag zijn uw woorden gehoord en ben Ik gekomen. Vanaf de 1^e dag. Dus direct. En we mogen zelfs nog wel zeggen en invullen: vanaf het 1^e uur, vanaf de 1^e minuut, vanaf de 1^e seconde. Ik heb gehoord. En niet alleen dat: Ik ben gekomen. Dat is trouwens een heel diep woord. Waarin heel Jezus' hart openligt. Ik ben gekomen. Dat is Evangelie. Jezus is gekomen. Hij komt. Zaligmaker, Verlosser. Hij komt. Kijk, als je in een moeras bent gezakt is het mooi als iemand naar je roept: kom. Hier kun je terecht, hier ben je veilig, kom. Maar dat is tegelijk een uitzichtloos iets. Hoe kom ik uit een moeras? Hoe zak ik niet nog dieper weg? Als je in het moeras zit van moedeloosheid, van wanhopigheid, van vertwijfeling, van verlorenheid, en Jezus zou roepen: kom, kom maar eruit, bij Mij is plaats. Wat uitzichtloos, hoe kom ik eruit, hoe werk ik mezelf omhoog en eruit? Ik zal er dieper en dieper in weg. Evangelie: Ik ben gekomen. Eens, in Bethlehems stal, naar een wereld verloren in schuld. Om te zoeken en zalig te maken dat verloren is. En telkens weer: Hij komt, met Zijn Geest en Woord. Naar mensen wegzinkend in het moeras van twijfel, moedeloosheid, gelatenheid, strijd. Naar hun kinderen en kleinkinderen. Naar Zijn Gemeente en Zijn Kerk. Hij komt. Zou u niet smeken: Heere, kom. Heere, red mij, trek mij eruit, uit dat moeras van twijfel, gelatenheid, wanhopigheid, ongeloof. O Heere Jezus, kom. Vanaf de 1^e dag dat Hij geroepen wordt, is Hij gekomen.

Maar, waarom heeft Daniel dat dan niet gemerkt? Waarom leek het dan voor Daniel alsof de hemel geen acht af en van koper was? Waarom merk je dan niet als Jezus komt op je gebed? Vers 13: doch de vorst van het koninkrijk der Perzen stond tegenover Mij, 21 dagen. Waarom merkte Daniel dat niet? Jezus werd opgehouden. Iemand stelde zich tegenover Hem op en wilde hem de doorgang beletten. En dat was de vorst der Perzen. En in Daniel is het woord vorst het woord dat op een engel ziet. Dus de engel van het koninkrijk der Perzen. De Perzen, de Godvijandige wereldmacht. Hun engel dat zal één van de gevallen engelen zijn, één van de handlanger-engelen van de duivel, of, denk ik: de duivel zelf. Die Jezus altijd wil tegenhouden. Zo ook hier. En 21 dagen vochten zij met elkaar: Jezus en de duivel. Met als inzet de aankomst van Gods Zoon bij Daniel. De duivel wil die beletten. En na 21 dagen komt de aartsengel, hoofdenkel Michael, de Zoon van God te hulp en dan kan de Zoon van God de duivel achterlaten bij de koningen van Perzie en doorgaan naar Daniel toe. Dus: Daniel, onverhoorde bidder, bidder die niets merkt van antwoord: Ik ben direct gekomen, maar de duivel zorgde voor opont-houd. Ik moest vechten met de duivel en daarom heeft het 21 dagen

geduurd. Dat roept nog wel een vraag op, die bewaar ik voor straks. Voor nu ontvangen we antwoord: vanaf de 1^e dag heb Ik gehoord en ben Ik gekomen, heb Ik er werk van gemaakt, maar Ik werd opgehouden door de duivel en daarom heeft het een tijd geduurd voor je er wat van merkte. Maar vanaf de 1^e seconde heb Ik gehoord en ben Ik gekomen. Zo is God. Geloof dat toch, geef Hem uw hart, uw vertrouwen.

Dat mag je geloven, al merk je het dus niet. Dat je gebed gehoord en verhoord is, na de 1^e seconde. Want dat zegt Hij. Hij zegt toch: die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen. Indien wij onze zonde belijden, God is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ze ons vergeve. Indien gij die boos zijt weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven degenen die Hem bidden? Daarom mag je dat geloven! Al zie je er niks van, al merk je er niks van, al voel, ervaar je er niks van. Al voelt het zo donker, zo koud. De Kananese vrouw voelde zich zelfs afgewezen toen zij kwam tot Jezus. Maar omdat het Woord het zegt: mag ik de verhoring geloven. Omdat God het heeft gezegd. O ja, de duivel zegt: werkelijk, echt? Zou het? Dat gaat wel ver en dat is wel gewaagd. Maar omdat de Heere het zegt, vraagt Hij geloof, vertrouwen. Geef Mij uw hart. Ik ben het zo waard. Kijk, het geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. Waar geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. Het is geloof, daarom steunt het op het Woord, het is waar geloof daarom verlangt het naar ervaring.

Dat mag je geloven. Als de beloften aangrijpt voor je nageslacht en voor de kerk. De beloften van Gods verbond. Heere, vervul ze, aan al mijn kinderen en kleinkinderen, aan Uw Gemeente. Van de 1^e dag af aan heb Ik gehoord en ben Ik gekomen. Al zie je er nog niks van, al merk je er nog niks van. Geloof de verhoring voor je er iets van ziet. Geloof de vervulling voor je er iets van merkt. Ben Ik dat niet waard? Is Mijn Woord niet betrouwbaar genoeg? En hoe langer hoe meer ga ik bidden: o HEERE schenk mij geloof. Mijn geloofshand is zo zwak en laat zo makkelijk los. Heere, grijpt U mijn hand vast en leg hem op Uw Woord, Uw belofte.

3 gevoel

Waar geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. En meestal komt de ervaring na het steunen op het Woord. Zo ook bij Daniel. Na 3 weken merkt Hij dat de Heere heeft gehoord. Want de Zoon van God verschijnt aan Hem. Laat merken dat Hij heeft gehoord en is gekomen. Je denkt bijna vanzelf: dat zou ik ook wel willen. Dat God het me liet merken. Dat lijkt me een fijn gevoel. Dat geeft vast een goed gevoel. Dat Hij aan mij verscheen en mij gevoel, ervaring gaf dat Hij mij hoort. Daar zie ik naar uit. Mag ik erbij zeggen: weet wat u verlangt. Heb daar geen verkeerde voorstelling van. Want als de Heere aan je verschijnt, de Heere Jezus, de Zoon van God, dan ziet Daniel een gestalte als een Man. Met

linnen bekleed. Een riem, gordel van goud, blinkend. Zijn lichaam als een turkoois, een edelsteen, blauw-groen van kleur. Zijn gezicht is als een bliksem. Op laten we zeggen 20 of 30 meter afstand: een bliksem. Zijn ogen als fakkels, brandend vuur. Zijn armen en voeten koper, blinkend, zwaar en sterk. Zijn stem als van een menigte die brult, ergens anders staat: als van een waterval, of: als donderslagen. Op zo'n 20 of 30 meter van je oren. Als Jezus mij verschijnt, dan heb ik het niet breed meer. Er bleef geen kracht in mij over, ik viel overrompeld op de grond. Denk aan Johannes op Patmos. Openbaringen 1. En ik viel als dood aan Zijn voeten. U zou me met één veeg weg kunnen doen, U zou me met één beweging kunnen verderven. En dat zou niet onverdiend zijn. Ik kan niet voor U bestaan. Ik kan nooit tegen U op. Vrees niet. Hebt u nooit behoefte gehad aan dat woord? Vrees niet. Bent u nooit verlegen geraakt dat u dat mocht horen: vrees niet, Ik ben uw heil, uw verlossing, uw Zaligmaker. Dat is toch wat anders dan de platte uitdrukking: een fijn gevoel, een goed gevoel.

Weet u daarvan? Wat het is als de Heere je verschijnt? In Zijn Woord. Aan jou persoonlijk. In de ervaring van God, is ootmoed de geul. En die geul wordt gevuld met vreugde, troost, verwondering. Ootmoed is de kom, en vreugde, troost en verwondering is de vulling. Hoe dieper de geul, hoe dieper de kom, hoe meer vreugde, troost en verwondering het bevatten kan. Dat is ervaring van God. Ontmoeting van God in Jezus Christus. Die graaft alle overmoed en vanzelfsprekendheid uit tot ootmoed. En geeft daarin de vreugde des heils. Kent u dat? Verlangt u daarnaar?

We voelen wel aan: als deze ontmoeting pas plaatsvindt op de jongste dag voor het eerst, dan verga je. Dan wil je vluchten, roepen: bergen bedekt ons, heuvelen valt op ons, maar dan is er nergens plaats, dan is het vreselijk.

4 geduld

Na 21 dagen merkte Daniel: de Heere heeft gehoord, Hij is gekomen. Al direct vanaf de 1^e dag dat ik bad. Ik mocht het geloven en vertrouwen, maar na 21 dagen liet de Heere het me merken. Maar dan die vraag. Waarom liet de Zoon van God Zich 21 dagen ophouden? Waarom heeft die strijd 21 dagen, 3 weken geduurd? Zodat het ook 3 weken duurde voor Daniel merkte dat God hem verhoord had. De Zoon van God kan toch de duivel met één slag vellen en aan de kant zetten? Hij heeft toch alle macht in hemel en op aarde? Dus Hij hoeft Zich toch geen 3 weken op te laten houden en de hulp van een engel in te roepen? Waarom duurt het dan 3 weken, 3 maanden of 3 jaren voor ik iets merk van God, iets merk dat Hij hoort en dat Hij aan mij verschijnt?

Zou dat niet zijn wat de Bijbel noemt: om ons te beproeven? Die tijd dat je gebed niet verhoord lijkt te zijn, je merkt er niks van, je voelt er niets van, je ziet er niets van, dat is tijd van beproeving. Voor Daniel 3 weken, voor een ander 3 dagen of korter, voor een ander 3 jaren of langer. Dan gaat het vuur van de beproeving over het gebed heen. En er is gebed dat oplost, smelt, waar niets van over blijft. Dan maar niet. Als het zo moet, dan hoeft het niet meer. Dan wil God zeker niet. En het gebed lost op in het niets. Het was stro, niet echt, niet uit goed beginsel. Het schijngebed lost op in het niets. Maar het ware gebed wordt gelouterd. Is als zilver dat gelouterd wordt. O soms lijkt het ook op te lossen, in de rook onvindbaar bijna, maar uiteindelijk verdiept het zich: vuriger, afhankelijker, rechtelozer, smekender, aanhoudender. Als de HEERE lijkt niet te horen doet Hij dat om ons te vuriger te leren bidden, zegt Calvijn. Door de strijd heen, door wisselingen heen wordt het gebed gezuiverd. Daarom die tijd van wachten. Van lijken dat het niet helpt en dat er geen gehoor is. Het gebed moet nog meer geoefend worden.

Na 3 weken is de Zoon van God aangekomen bij Daniel. Om zo te zeggen, vanaf de eerste dag was hij vertrokken, op de 21^e dag is Hij aangekomen bij Daniel om hem te doen verstaan. Inzicht te geven in de gang van zaken. In de weg die de Heere gaat bij het vervullen van Zijn beloften. En dat inzicht komt hier op neer. Kijk, Daniel had gedacht: nu zijn we er. Nu is de strijd voorbij. Het volk keert terug uit Babel en de tempel wordt herbouwd. Dat kunnen we ook wel ons denken. Nu is de strijd voorbij. Als de Heere je tot ruimte brengt in Christus, als de Heere je zekerheid geeft. Als de Heere je bekeert en je hart inwint voor Zijn dienst. Als de Heere bij je kinderen grote dingen doet, ze leren Christus kennen, hun leven veranderd. Als de Heere een opwekking zou geven in de gemeente, in Nederland. Dat je dacht of denkt: nu zijn we er! Nu is de strijd voorbij.

Maar zo is Gods weg niet. Zo is het patroon van Gods werken niet en het vervullen van Zijn beloften. Kijk maar naar de Heere Jezus: door lijden tot heerlijkheid. Door strijd tot overwinning. En die heerlijkheid en die overwinning liggen pas aan de andere kant, aan de kant der wederopstanding. En dat komt wel, maar niet eerder. Niet in het hier en nu. Hier en nu roept elke vervulling van Gods belofte weer nieuwe strijd op, nieuwe tegenstand. Het blijkt steeds weer: ook na grote dingen die God deed, is de strijd niet voorbij. Niet geluwd, maar laait juist weer op. Je krijgt te maken met nieuwe zonden, met kracht van je vlees, met aanvechtingen die je voorheen niet had. Je krijgt te maken met nieuwe aanvallen op je gezin, op je kinderen, je kleinkinderen. In tijd van opwekkingen kwamen er nieuwe verzoeken van eerzucht, onenigheid, verschil van inzicht. Hier blijft de strijd. Aan deze kant van het graf is de strijd niet voorgoed voorbij. Wordt geen op je lauweren rusten, geen

freewheelen. Wij denken en wensen te vroeg dat de strijd voorbij is. Willen uit het spoor van navolging van Jezus stappen, vóór de tijd. Maar dat kan niet en dat gebeurt er niet. Er kunnen wel wapenstilstanden zijn of lijken te zijn, oases en rustpauzes, maar niet voorgoed, niet voor lang, niet definitief. Net als bij Jezus. De overwinning en de rust wacht pas aan de andere kant der wederopstanding. Na het sterven, na de wederkomst. En tot die tijd: strijd, beproeving. Schijnbaar onverhoorde gebeden, tijden van wachten en beproeving, van teleurstelling en smeking. Maar..... maar..... eens komt het toch zover. Dan komen zij aan uit de grote verdrukking, na de strijd en de arbeid en beproeving. Dan zal God alle tranen van de ogen afwissen, dan is de overwinning daar, dan mogen zij rusten van hun arbeid. Geloven wordt aanschouwen. En volkomen ervaren en zien. Dan en daar. En soms kun je, mag je ernaar verlangen. En dat zijn niet de slechtste tijden. De morgen ach wanneer?

Amen